

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

R. R.

bytem X

zastoupena JUDr. Pavlem Vespalcem, advokátem,
se sídlem Plzeň, Na Jíkalce 13

proti

žalovanému:

Ministerstvo zemědělství

se sídlem Praha 1, Těšnov 17

o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 23. 9. 2016, č. j. 51574/2016-MZE-12151,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 10. 5. 2016, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

20987/2016-MZE-15111. Tímto rozhodnutím ministerstvo rozhodlo o žádosti žalobkyně o určení charakteru vodovodního potrubí vedoucího k nemovitosti žalobkyně ze dne 20. 3. 2012 podle § 39 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, (dále jen zákon č. 274/2001 Sb.) tak, že vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně, které je tvořeno:

- 1) samostatným potrubím v dimenzi 5/4, které začíná vodoměrem umístěným, jak žalobkyně uvádí, ve sklepě jejího domu č. p. X, pozemek st. parc. č. X k. ú. X a pokračuje samostatným potrubím po pozemku parc. č. X (vlastník žalobkyně), parc. č. X (vlastník SILO TRANS s.r.o.) a parc. č. X (vlastník LB IMMO, s.r.o.), k. ú. X, až k šachtě s domovním uzávěrem před objektem společnosti Panter Color a.s. (objekt umístěn na pozemku parc. č. X – vlastník K. M.), k. ú. X a
- 2) samostatným potrubím (areálovým rozvodem vody), které začíná v šachtě s domovním uzávěrem, před objektem společnosti Panter Color a.s. na pozemku parc. č. X (vlastník LB IMMO, s.r.o.), k. ú. X a pokračuje na pozemkové parcele parc. č. X směrem k vodovodnímu řádu – vodovodu pro veřejnou potřebu, kde se na něj v tomto pozemku na část DN 100 L (v úrovni pozemkové parcely parc. č. X (vlastník CEPLECHA s.r.o.) a pozemku parc. č. X (vlastník Karpem a.s.), k. ú. X, napojuje

vše zakresleno v jednoduchém situačním nákrese, který tvoří přílohu rozhodnutí a je jeho nedílnou součástí, nebylo podle dosavadních právních předpisů veřejným vodovodem a není vodovodem pro veřejnou potřebu podle zákona č. 274/2001 Sb.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí.
3. V prvostupňovém rozhodnutí ministerstvo dospělo k závěru, že vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně část 2) je podle § 3 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb. vodovodní přípojka, tedy samostatné potrubí (areálový rozvod vody), které začíná v šachtě před objektem společnosti Panter Color a.s. a pokračuje až k odbočení z vodovodního řádu – vodovodu pro veřejnou potřebu. Vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně část 1) má dle § 2 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. charakter vnitřního vodovodu, neboť se jedná o rozvod vody po pozemku a stavbě a navazuje na konec vodovodní přípojky a jedná se o potrubí od vodoměru v domě č. p. 73 do šachty před objektem společnosti Panter Color a.s.
4. Dále ministerstvo s odkazem na § 39 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb. konstatovalo, že vodovody a kanalizace jsou všechny vodovody a kanalizace, které byly podle dříve platných právních předpisů považovány za veřejné vodovody a kanalizace a které současně splňují požadavky § 1 zákona č. 274/2001 Sb. Předchozím právním předpisem byl zákon č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), (dále jen „zákon č. 138/1973 Sb.“) a vyhláška č. 144/1978 Sb., o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích (dále jen „prováděcí vyhláška.“). Zákon č. 138/1973 Sb. v § 30 odst. 1 stanovil, že veřejné vodovody jsou určeny k hromadnému zásobování obyvatelstva vodou a ke krytí potřeby vody pro národní hospodářství. Pojem hromadné zásobování vodou nebyl v zákoně č. 138/1973 Sb. blíže určen. V § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky bylo stanoveno, že veřejný vodovod je soubor objektů a zařízení k hromadnému zásobování obyvatelstva vodou a ke krytí potřeby vody pro národní hospodářství. V § 1 odst. 3 prováděcí vyhlášky byl stanoven taxativní výčet

toho, co se za veřejný vodovod nebo jeho součást nepovažovalo. Konkrétně podle § 1 odst. 3 písm. a) prováděcí vyhlášky se za veřejný vodovod nebo jeho součást nepovažovaly vodovody k samostatnému zásobování vodou jednotlivých závodů, objektů a zařízení a pro účely požární ochrany. Na základě shora uvedeného mělo ministerstvo za to, že § 30 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb. ve spojení s § 1 odst. 3 prováděcí vyhlášky je možno chápat jako vymezení pojmu veřejných vodovodů. Jejich veřejný charakter je podle výše uvedených ustanovení dán faktem, že slouží veřejnosti.

5. Dále ministerstvo konstatovalo, že vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně část 1) a 2) byla svým původním posláním určena jako vnitřní vodovod areálu bývalých Západočeských keramických závodů v Horní Bříze, a proto se nemohlo podle dřívějších právních předpisů jednat o veřejný vodovod. O výše uvedeném dle ministerstva svědčí plán doložený žalobkyní s názvem „Západočeské keramické závody s.p. X, Vodovodní síť – pitná voda ze dne 12. 12. 1972“, ve kterém je zakresleno vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně část 1) a 2) společně s ostatními rozvody vody v závodu Šamotka. Z mapy je dále patrné, že areál měl vlastní podnikovou úpravu vody, vlastní nadzemní vodojemy a vlastní studny s pitnou vodou. Tuto úvahu podporuje dále stanovisko Městského úřadu v Nýřanech, který dopisem ze dne 19. 1. 2011 a ze dne 9. 9. 2011 sdělil, že v jeho archivu není uložena žádná dokumentace, která by se týkala stavby vodovodu v areálu bývalých keramických závodů v Horní Bříze, a dále že se může jednat o vnitroareálový vodovod, který vystavěla „Keramika X“ pro svoji potřebu.
6. Výše uvedené dle ministerstva dokládá i příloha podání Městského úřadu Nýřany ze dne 24. 8. 2015. Tato příloha nazvaná X – vodovod, Přehledná situace – část Šamotka, datum VI/1979 popisuje situaci v části závodu Šamotka. Z popisu legendy vyplývá, že vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně je označeno ---V---V--- jako vodovod ZKZ (Západočeské keramické závody). V legendě označený žlutou barvou ----- veřejný vodovod není v okolí domu č. p. 73 vůbec zobrazen, a pod tento charakter a označení nespadá žádné vodovodní potrubí zakreslené v předložené situaci. Výše uvedené dle ministerstva potvrzuje závěr, že se jednalo o vnitřní vodovod bývalého národního podniku Keramické závody X
7. S ohledem na výše uvedené mělo ministerstvo za to, že vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně část 1) a část 2) nebylo podle dosavadních právních předpisů veřejným vodovodem. Za této situace mělo ministerstvo za nadbytečné zkoumat i druhou podmínku § 39 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb., tj. že se jedná o vodovody a kanalizace podle § 1 tohoto zákona, neboť obě podmínky musely být splněny současně. Ostatně ze schémat předložených společností Vodárna Plzeň a.s. dne 4. 8. 2015 a Městského úřadu X dne 29. 7. 2015 vyplývá, že ani v současné době není vlastníkem a příslušným úřadem evidován vodovod pro veřejnou potřebu vedoucí přímo k nemovitosti žalobkyně, tak jak to předpokládá § 5 zákona č. 274/2001 Sb.

II. Obsah žaloby

8. V podané žalobě žalobkyně tvrdila, že vodovodní potrubí vedoucí k její nemovitosti je veřejným vodovodem. Tuto skutečnost žalobkyně dovozovala z „Kupní smlouvy o dodávce vody z veřejného vodovodu“ ze dne 4. 11. 1998. Dále uvedla, že z dosavadního chování dodavatele vody usuzuje, že tento má eminentní zájem postavit žalobkyni do role vlastníka potrubí, o kterém žalobkyně neví, kudy přesně vede, jelikož technická dokumentace se zachovala spíše výjimečně. Potrubí je v takovýchto případech desítky let staré, tudíž

v havarijním stavu, nejspíš stavu neodpovídajícím novým technickým normám a bylo by přinejmenším absurdní, aby nyní za údržbu nebo dokonce výměnu žalobkyně platila, a to na víc na cizích pozemcích, bez zřízení věcného břemene a mnohdy znemožněného přístupu. Náklady na výměnu přípojky mohou být pro žalobkyni likvidační a v mnoha případech bez věcného břemene i zcela nerealizovatelné.

9. Tvrdila, že právnímu názoru žalobkyně svědčí i usnesení Okresního soudu Plzeň – sever sp. zn. 8 C 361/2016 ze dne 5. 1. 2018, podle kterého právní charakter potrubí vedení vody, které se na vyjmenovaných pozemcích napojuje na vodovod pro veřejnou potřebu podle zákona č. 274/2001 Sb., má převážně charakter veřejnoprávní.
10. Závěrem upozornila, že je ohrožena ve svých právech, když jí hrozí, na základě postoje dodavatele, vypovězení dodávek vody, když je žalovaným tvrzeno, že nejde o veřejný vodovod.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Tvrzení žalobkyně, podle kterého z odůvodnění usnesení Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 5. 1. 2018, sp. zn. 8 C 361/2016 vyplývá, že právní charakter potrubního vedení je převážně veřejnoprávní, žalovaný označil za nepřesné a účelové. Dle žalovaného se civilní soud nezabýval charakterem potrubního vedení, ale výlučně charakterem řízení vedeným před správními orgány, které opravdu je veřejnoprávní.
13. Dle žalovaného pro posouzení právního charakteru vodovodního potrubí je rozhodující obsah kolaudačního rozhodnutí. K předmětnému vedení však nikdy nebylo vydáno rozhodnutí, které by je činilo vodovodem pro veřejnou potřebu. Žalobkyně ostatně na žádné takové rozhodnutí ani nepoukazuje. Odběratelská smlouva pak není a nemůže být rozhodující pro posouzení hranice mezi vodovodem pro veřejnou potřebu a přípojkou jednotlivého odběratele, neboť je uzavřena mezi soukromoprávními subjekty a nemá vliv na obsah kolaudačního rozhodnutí. Důvodem pro prohlášení vodovodu za vodovod pro veřejnou potřebu podle zákona č. 274/2001 Sb. rovněž není skutečnost, že by se žalobkyně ocitla v ekonomicky nekomfortní situaci.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
16. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 39 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb. vodovody a kanalizace, které byly podle dosavadních právních předpisů veřejnými vodovody a veřejnými kanalizacemi a splňují podmínky stanovené v § 1, jsou vodovody a kanalizacemi podle tohoto zákona. V pochybnostech rozhoduje ministerstvo.

- Podle § 1 odst. 3 písm. a) prováděcí vyhlášky za veřejný vodovod nebo jeho součást se nepovažují vodovody k samostatnému zásobování vodou jednotlivých závodů, objektů a zařízení a pro účely požární ochrany.

17. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

18. Soud předně uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. ovládáno dispoziční zásadou. Rozsah a kvalita soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí tak závisí na formulaci žalobních bodů. Soud je tak při přezkumu správního rozhodnutí vázán co do rozsahu a mezi přezkumu žalobními body. Je to totiž právě žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině.
19. Žalobkyně v podané žalobě zcela obecně tvrdila, že vodovodní potrubí vedoucí k její nemovitosti je veřejným vodovodem, což dovozovala z „Kupní smlouvy o dodávce z veřejného vodovodu“ ze dne 4. 11. 1998 (dále jen „Kupní smlouva“). K výše uvedenému tvrzení soud předně poukazuje na prvostupňové rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá na základě jakých skutečností a důvodů a jakou správní úvahou dospělo ministerstvo k závěru, že se v projednávaném případě o veřejný vodovod nejedná. Ministerstvo při úvahách o charakteru vodovodního potrubí vyšlo z přechodného ustanovení zákona č. 274/2001 Sb., konkrétně z § 39 odst. 4. Podle tohoto ustanovení je veřejným vodovodem takový vodovod, který (1) je veřejným vodovodem podle dosavadní právní úpravy, tj. zákona č. 138/1973 Sb., a současně který (2) splňuje podmínky stanovené v § 1 tohoto zákona. Výše uvedené podmínky musejí být splněny kumulativně. Nesplnění byť jen jedné z uvedených podmínek má za následek, že se o veřejný vodovod nejedná.
20. Na základě § 39 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb. se ministerstvo zabývalo povahou vodovodu podle zákona č. 138/1973 Sb., přičemž dospělo k závěru, že dotčené vodovodní potrubí bylo původně vnitřním vodovodem areálu bývalých Západočeských keramických závodů. Uvedené dokládá plán s označením „Západočeské keramické závody n.p. X, Vodovodní síť – pitná voda ze dne 12. 12. 1972“. V tomto plánu je dotčené vodovodní potrubí zakresleno společně s ostatními rozvody závodu Šamotka, bývalých Západočeských keramických závodů. Jestliže pak je dotčené vodovodní potrubí součástí plánu vodovodní sítě Západočeských keramických závodů n. p. jedná se o vodovod určený k zásobování vodou tohoto závodu. Skutečnost, že dotčené vodovodní potrubí bylo vnitroareálovým vedením, dokládá rovněž i příloha podání Městského úřadu Nýřany ze dne 24. 8. 2015, nazvaná „X – vodovod, Přehledná situace – část Šamotka“, datum VI/1979, popisující situaci v části závodu Šamotka, kde je vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně označeno, jako vodovod Západočeských keramických závodů n. p. Závěr správních orgánů, že dotčené vodovodní potrubí bylo součástí vodovodu závodu Západočeských keramických závodů n. p., žalobkyně v podané žalobě nikterak nerozporovala. Za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že dotčené vodovodní potrubí bylo součástí vodovodu závodu, nezbylo jim než podle § 1 odst. 3 písm. a) prováděcí vyhlášky konstatovat, že se nejedná o veřejný vodovod.
21. Výše uvedené úvahy správních orgánů a z nich plynoucí závěry žalobkyně v podané žalobě nikterak nerozporovala, když s odkazem na Kupní smlouvu tvrdila, že předmětné potrubí

je veřejné. Závěr žalovaných správních orgánů, podle kterého dotčené vodovodní potrubí není veřejným vodovodem, však Kupní smlouva nemůže jakkoliv zpochybnit. Tato kupní smlouva totiž nikterak nevymezuje vodovodní potrubí vedoucí k nemovitosti žalobkyně a ani jeho charakter. Jinými slovy z Kupní smlouvy nelze v žádném případě dovodit povahu dotčeného vodovodního potrubí. Předmětem této smlouvy je pouze závazek společnosti Keramika X a.s., divize HOB Servis, uskutečnit dodávku vody z veřejného vodovodu do daného odběrného místa, tj. do nemovitosti žalobkyně, nic víc. Ostatně žalobkyně ani neuvádí, z jakých konkrétních skutečností vyplývajících z Kupní smlouvy dovozuje veřejný charakter předmětného potrubí.

22. Rovněž pak nelze přisvědčit žalobkyni, že veřejnoprávní charakter dotčeného potrubí dokládá i usnesení Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 5. 1. 2018, č. j. 8 C 361/2016-66. V tomto usnesení se totiž okresní soud zabýval otázkou povahy správního řízení o určení charakteru vodovodního potrubí za účelem vyjasnění věcné příslušnosti soudu. Konkrétně okresní soud posuzoval, zda řízení o určení charakteru vodovodního potrubí je řízením, ve kterém se rozhoduje o soukromoprávních vztazích účastníků řízení, a tedy zda je příslušný k rozhodnutí věci okresní soud podle části V. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nebo zda se jedná o řízení o veřejnoprávních vztazích, a tedy zda je příslušný krajský soud podle s.ř.s. Okresní soud pak dospěl k závěru, že řízení o určení charakteru vodovodního potrubí (nikoliv vodovodní potrubí jako takové) je řízením převážně veřejnoprávním. Z uvedeného důvod pak okresní soud řízení zastavil a žalobkyni poučil o možnosti podat správní žalobu. Okresní soud se však v usnesení ze dne 5. 1. 2018, č. j. 8 C 361/2016-66 vlastní povahou dotčeného vodovodního potrubí nikterak nezabýval. Jinými slovy z tohoto usnesení v žádném případě nelze dovozovat veřejný charakter potrubí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyl ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu